

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/12/2021
Identifikačné číslo spisu: 6116210035
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6116210035.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Žižkova 11, 815 10 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 704 713, zastúpeného SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, proti žalovanému ASEN, spol. s r.o., so sídlom Partizánska cesta 116, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 31 609 708, zastúpenému 1/ JUDr. Martinom Žilkom, advokátom so sídlom Cementárska cesta 17, 974 01 Banská Bystrica a 2/ JUDr. Ing. Danielou Trajateľovou, advokátkou so sídlom Komenského 10/C, 974 01 Banská Bystrica, o zaplatenie 1.476,58 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/155/2018-333 z 30. mája 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 41Cob/155/2018-411 z 13. januára 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/155/2018-333 z 30. mája 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 41Cob/155/2018-411 z 13. januára 2021 v potvrdzujúcom výroku, ktorým bolo konanie zamietnuté a v závislých výrokoch o trovách konania a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 63Cb/145/2016-239 z 21. júna 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 63Cb/145/2016-402 z 20. novembra 2020 vo výroku, ktorým súd konanie vo zvyšku zamietol a v závislom výroku o trovách konania, sa z r u š u j ú a vec sa v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie Okresnému súdu Banská Bystrica.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 63Cb/145/2016-239 z 21. júna 2018 rozhodol tak, že zastavil konanie o zaplatenie istiny 33,80 eur s 8,15% úrokom z omeškania ročne z istiny 33,80 eur za obdobie od 10.07.2014 do zaplatenia (prvý výrok rozsudku), konanie o zaplatenie istiny 692,57 eur zastavil (druhý výrok rozsudku), konanie vo zvyšku zamietol (tretí výrok rozsudku) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (štvrtý výrok rozsudku). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.476,58 eur s príslušenstvom v zmysle finančného vyúčtovania predčasne ukončenej zmluvy č. LZF/11/30934 z 19.06.2014 (ďalej aj „finančné vyúčtovanie“). Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca a žalovaný dňa 01.07.2011 uzavreli Leasingovú zmluvu č. LZF/11/30934 (ďalej aj „leasingová zmluva“), predmetom ktorej bol leasing diagnostického prístroja GTS GOLD.

Súčasťou leasingovej zmluvy boli Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu (ďalej aj „VZP“), uzavreté v zmysle § 273 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“), ako aj Dohoda o platbách nájomného, na základe ktorej bol žalovaný povinný splácať predmet leasingu v 36 mesačných splátkach po 200,65 eur. Žalovaný prevzal diagnostický prístroj dňa 04.07.2011, dôkazom čoho je Protokol o prevzatí (založený je v spise na č. l. 26). Podaním zo dňa 17.10.2013 žalobca vypovedal leasingovú zmluvu v zmysle bodu 4.4.1 písm. a/ VZP, pričom účinnosť výpovede nastala jej doručením žalovanému dňa 24.10.2013. V dôsledku zániku zmluvy výpoveďou bol žalovaný povinný vrátiť predmet leasingu v zmysle bodu 4.4.3 VZP a žalobcovi vzniklo právo na uplatnenie nárokov v zmysle bodu 4.4.4 VZP. Uplatnenie týchto nárokov žalobca v konaní preukazoval finančným vyúčtovaním, v zmysle ktorého činil nedoplatok žalovaného 1.476,58 eur, ktorý mal žalovaný zaplatiť žalobcovi v lehote do 09.07.2014. V priebehu súdneho konania žalovaný zaplatil žalobcovi neuhradené splátky do predčasného ukončenia zmluvy v sume 692,57 eur, z dôvodu ktorého žalobca vzal žalobu v tejto časti späť a súd v tejto časti konanie zastavil. Súd ďalej zastavil konanie aj ohľadne istiny 12,80 eur s príslušenstvom a istiny 21,- eur s príslušenstvom, nakoľko žalobca vzal žalobu v časti 33,80 eur s príslušenstvom späť (v časti faktúry č. 1130934532 v sume 12,80 eur s príslušenstvom a v časti poplatku za úschovu za obdobie od 14.05.2014 do 20.05.2014 v sume 21,- eur s príslušenstvom). Ohľadne zvyšnej časti nároku v sume 1.442,78 eur s príslušenstvom súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a v zmysle jednotlivých položiek finančného vyúčtovania žalobcu, ktoré žalovaný namietal, zistil nasledovné:

3 Vo finančnom vyúčtovaní si žalobca uplatnil nárok, ktorý vyúčtoval žalovanému faktúrou č. 1130934801 z 19.06.2014 ako náhradu škody v zmysle bodu 4.4.4 b) VZP v sume 961,- eur, ďalej škodu z finančných nákladov v zmysle bodu 4.4.4 f) VZP v sume 19,06 eur a škodu - zostatok istiny v zmysle bodu 4.4.4 e) VZP v sume 1.300,08 eur. K náhrade škody v zmysle bodu 4.4.4 b) v sume 961,- eur žalobca uviedol, že táto pozostáva z poplatku za úschovu v sume 666,- eur, z nákladov vynaložených a uhradených agentúre v sume 195,- eur a z nákladov za vypracovaný znalecký posudok v sume 100,- eur. Ide pritom o škodu vo výške nákladov spojených s vymáhaním plnenia povinností a nákladov spojených s odobratím, prepravou, skladovaním, ocenením, opravou, údržbou a ďalším predajom predmetu leasingu. K poplatku za úschovu predmetu leasingu uviedol, že tento bol vypočítaný za obdobie od 09.10.2013 do 31.12.2013 v sume 246,- eur v zmysle faktúry č. FV 130611, vystavenej spoločnosťou Aukčné centrum, s.r.o. Bratislava dňa 19.12.2013 a za obdobie od 01.01.2014 do 20.05.2014 v zmysle faktúry od rovnakej spoločnosti č. FV 140333 zo dňa 02.06.2014 v sume 420,- eur (č. l. spisu 79, 98). Uvedený poplatok spoločnosť Aukčné centrum s.r.o., Bratislava účtovala žalobcovi na základe Rámcovej zmluvy zo dňa 01.11.2010, v zmysle ktorej sa strany dohodli o postupe pri skladovaní strojov, zariadení a technológií, ktorých vlastníkom je žalobca, ako aj záväzku obstarávateľa (Aukčné centrum s.r.o.) sprostredkovať uzavretie kúpnych alebo leasingových zmlúv, predmetom ktorých budú skladované stroje. V Rámcovej zmluve si zmluvné strany dohodli, že obstarávateľ bude od doručenia žiadosti o sprostredkovanie vyvíjať činnosť smerujúcu k tomu, aby mal žalobca možnosť uzavrieť kúpnu zmluvu alebo leasingovú zmluvu s treťou osobou, predmetom ktorej bude stroj špecifikovaný v žiadosti o sprostredkovanie, vlastníkom ktorého je žalobca a žalobca sa zaviazal zaplatiť obstarávateľovi za to províziu, ktorá bola dohodnutá v čl. II tejto zmluvy. Žalobca k tejto položke vyúčtovania uviedol, že predmet leasingu žalovaný odovzdal dňa 09.10.2013 z dôvodu, že nemal dostatok finančných prostriedkov na to, aby zotrval v zmluvnom vzťahu so žalobcom. Predmet leasingu bol následne uskladnený spoločnosťou Aukčné centrum s.r.o., Bratislava do 20.05.2014, kedy si predmet leasingu reálne prevzal nový subjekt na základe kúpnej zmluvy č. LZP/11/30934/KZ. Podľa tejto zmluvy (čl. IV) nový kupujúci nadobudol vlastníctvo dňom úplného zaplatenia kúpnej ceny, avšak nebezpečenstvo škody prešlo na kupujúceho až okamihom prevzatia veci. Protokol o odovzdaní a prevzatí hnutelnej veci je datovaný dňom 14.05.2014, avšak k reálnemu prevzatiu došlo až dňa 20.05.2014. Vzhľadom k týmto skutočnostiam, namietaným zo strany žalovaného, žalobca vzal žalobu v časti týkajúcej sa zaplatenia skladného za obdobie od 14.05.2014 do 20.05.2014 v sume 21,- eur späť, na základe čoho súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil. Keďže žalovaný si neplnil riadne všetky zmluvné povinnosti v súvislosti s úhradou splátok v zmysle dohodnutého splátkového kalendára, žalobcovi sa predmet leasingu vrátil do jeho majetkovej sféry, z dôvodu ktorého musel vynakladať dodatočné finančné náklady spojené s predajom a uskladnením predmetu leasingu. Tieto si následne v zmysle VZP uplatnil voči žalovanému vo vyúčtovaní a následne podanou žalobou. Súdu v priebehu konania predložil aj dôkazy o úhradách skladného spoločnosti Aukčné centrum s.r.o. Žalovaný ohľadne

poplatku za úschovu namietal výšku, ako aj to, že sa jedná o škodu, ktorú nebolo možné predvídať v čase vzniku záväzkového vzťahu ako možný dôsledok porušenia povinnosti v zmysle § 379 Obch. zák. Náklady žalobcu vynaložené na úschovu považoval žalovaný za neúčelne vynaložené, keďže žalobca riadne nepreukázal, aké opatrenia vykonal na zabránenie vzniku tejto škody, resp. jej zvýšeniu. Žalobca poukazoval na to, že žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť platiť nájomné za predmet leasingu, dôsledkom čoho bolo ukončenie zmluvy medzi stranami sporu v zmysle podanej výpovede, následné odobratie predmetu leasingu a z dôvodu, že žalobca má v predmete podnikania poskytovanie leasingových predmetov do prenájmu záujemcom s možnosťou následného odkúpenia, a nie jeho uskladňovanie, vznikla na strane žalobcu potreba výkonu príslušnej správy takéhoto odobratého predmetu. Za tým účelom bol žalobca nútený vrátený predmet leasingu uskladniť v priestoroch spoločnosti, s ktorou mal pre tieto prípady uzavretú zmluvu, pričom za úschovu vrátených leasingových predmetov musel tejto spoločnosti zaplatiť zmluvne dohodnutú odmenu. Z tohto dôvodu považoval tvrdenie žalovaného o neprimeranosti výšky skladného za účelové a irelevantné. Žalobca poukázal na to, že žalovanému rovnako nič nebránilo predložiť žalobcovi konkrétny návrh postúpenia leasingu pred vypovedaním zmluvy na iného záujemcu, prípadne zabezpečiť subjekt, ktorý by vstúpil do práv a povinností namiesto neho.

4 Súd prvej inštancie nárok žalobcu na skladné v sume 645,- eur nepovažoval za dôvodný. Uviedol, že dôvodom nepriznania tohto nároku je tá skutočnosť, že žalobca ako poškodená strana si nespĺnil svoje povinnosti stanovené právnymi predpismi, vydanými za účelom predchádzania vzniku škody alebo obmedzenia jej rozsahu. V danom prípade žalobca nepreukázal, aké urobil opatrenia potrebné na odvrátenie tejto škody v spojitosti s úhradou nákladov za skladné, resp. na jej zmiernenie. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobcovi sa vrátil predmet leasingu do jeho majetkovej sféry dňa 09.10.2013, kedy žalovaný dobrovoľne odovzdal predmet leasingu. V tento deň bol predmet leasingu prevezený do skladu spoločnosti Aukčné centrum s.r.o. v Bratislave, pričom uvedená spoločnosť od tohto dátumu až do 20.05.2014 žalobcovi vyúčtovala skladné v sume 666,- eur za uskladnený predmet od žalovaného v zmysle Rámcovej zmluvy zo dňa 01.11.2010. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca v konaní nepreukázal listinnými dôkazmi (čím neunesol dôkazné bremeno), že spoločnosti Aukčné centrum s.r.o., Bratislava od prevzatia predmetu leasingu od žalovaného doručil žiadosť o sprostredkovanie predaja vráteného predmetu leasingu tak, ako to vyplýva z časti 2 článku I Rámcovej zmluvy (založená je v spise na č. I. 196). Súdu predložil len mailovú komunikáciu z 29.04.2014 medzi žalobcom a pánom Q. ohľadne chýbajúcej časti zariadenia, ktoré mal predtým prenajaté žalovaný, ako aj kúpnu zmluvu č. LZF/11/30934/KZ zo dňa 14.05.2014, na základe ktorej spoločnosť Toyota Motor Slovakia, s.r.o., Bratislava odkúpila uvedený predmet leasingu. Žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, akým spôsobom od odobratia predmetu leasingu do jeho odpredaja tretiemu subjektu zabránil zvyšovaniu nákladov za skladné a či vôbec využil možnosť uzavrieť náhradnú zmluvu na účel, na ktorý slúžila zmluva so žalovaným. Súd preto mal za to, že námietky žalovaného voči tejto položke finančného vyúčtovania v rámci faktúry č. 1130934801 sú dôvodné. Aj keď žalobcovi vzniklo právo vyúčtovať leasingovému nájomcovi škodu vo výške nákladov spojených s vymáhaním splnenia povinnosti v zmysle bodu 5.1 a nákladov spojených s odobratím, prepravou, skladovaním, ocenením, opravou, údržbou a ďalším predajom predaju leasingu, súd z dôvodu nespĺnenia zakročovacej povinnosti proti hrozacej škode, ktorá má preventívny charakter, mal za to, že žalovaný nemusí nahradiť žalobcovi túto škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku nespĺnenia si tejto povinnosti (§ 384 Obch. zák.).

5 Súčasťou vyfakturovaného nároku v zmysle faktúry č. 130934801 boli aj náklady agentúry v sume 195,- eur, nárok ktorý žalovaný namietal ako neurčitý a nepreukázaný. Pokiaľ žalobca opieral tento nárok o faktúru spoločnosti OZA Finance, SE č. 162 13 žalovaný namieta relevantnosť tohto dôkazu, keďže z neho nie je možné identifikovať, na aké konkrétne plnenie sa má vzťahovať, pričom tento nárok si uplatnil žalobca voči žalovanému titulom náhrady škody. Z fakturácie spoločnosti OZA Finance, SE súd zistil, že predmetnou faktúrou uvedená spoločnosť fakturovala žalobcovi sumu 6.937,20 eur, pričom v prílohe k faktúre je zahrnutý aj prípad žalovaného v sume 195,- eur. Z Dodatku č. 2 k Mandátnej zmluve č. 2006/150/084 z 21.12.2011 súd zistil, že v čl. II. tohto Dodatku si strany nahradili pôvodné znenie čl. V odseku 1 tak, že za vykonávanie mandátu náleží mandatárovi odmena stanovená dohodou zmluvných strán ako paušálna odmena v sume 35,- eur za činnosti podľa článku III bodu 1 za každý obchodný prípad. Žalobca na žiadosť súdu k fakturácii nevedel predložiť bližší rozpis úkonov, za ktoré fakturoval sumu 195,- eur. Vzhľadom na námietky žalovaného súd priznal žalobcovi oproti

pôvodne uplatňovanému nároku v sume 195,- eur len sumu 35,- eur ako nárok ním účelne vynaložený z dôvodu nesplnenia si povinnosti zo strany žalovaného riadne splácať splátky podľa leasingovej zmluvy. Súd mal za preukázané, že žalobca bol oprávnený tieto náklady vyúčtovať žalovanému v zmysle bodu 4.4.4 b) VZP ako škodu vo výške nákladov spojených s vymáhaním splnenia povinnosti v zmysle bodu 5.1 e) VZP.

6 Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že súčasťou faktúry bol aj nárok žalobcu na náhradu škody z titulu vynaložených nákladov za vypracovaný znalecký posudok ohľadne zistenia ceny predmetu leasingu po jeho odobratí, náklady ktoré žalobca vyčíslil vo finančnom vyúčtovaní, resp. v predmetnej faktúre v sume 100,- eur v zmysle bodu 4.4.4 b) VZP. Na preukázanie týchto nákladov predložil fakturáciu od znalca Ing. Milana Zachardu, Mlynská 5/B, Cífer z 23.03.2014 a znalecký posudok. Žalovaný namietal účelnosť takto vynaložených nákladov, keďže obhliadka stroja podľa znaleckého posudku sa konala dňa 14.10.2013, t. j. pred ukončením leasingovej zmluvy, pričom žalobca zadal vypracovanie znaleckého posudku dňa 14.01.2014 a tento bol vypracovaný znalcom až dňa 29.01.2014. Žalobca rovnako nepreukázal, že by v čase do vypracovania posudku sa snažil predmet leasingu realizovať a že jeho realizácia nevyhnutne vyžadovala vypracovanie znaleckého posudku. Namietal tiež, že zistenie ceny predmetu leasingu mohol žalobca zaobstaráť aj s nižšími nákladmi, jeho postup považoval preto za neefektívny a neúčelný. K uvedeným námietkam žalobca uviedol, že žalovaný neodovzdal predmet leasingu v stave, ako ho prevzal od žalobcu, upozornil ho na prípadné zníženie ceny predmetu leasingu o chýbajúce časti, pričom žalovanému poskytol dostatok času na to, aby žalobcovi vrátil chýbajúce časti. Z tohto dôvodu zadal určenie ceny vráteného predmetu leasingu znalcom, pričom súdu predložil aj dôkaz o zaplatení týchto nákladov znalcom.

7 Podľa názoru súdu prvej inštancie, stanovenie ceny vráteného predmetu leasingu bolo potrebné nielen pre stanovenie kúpnej ceny novému záujemcovi, ale aj pre výpočet provízie obstarávateľovi Aukčné centrum s.r.o., Bratislava. Súd vzhľadom na tvrdenia obidvoch strán ohľadne tejto položky vyúčtovania považoval námietky žalovaného za čiastočne dôvodné ohľadne účelnosti vynaloženia týchto nákladov žalobcom, pričom tento nárok priznal žalobcovi v zmysle bodu 4.4.4 b) VZP vo výške polovice uplatneného nároku, t. j. vo výške 50,- eur. Súd sa priklonil k tvrdeniam žalobcu, že vypracovanie znaleckého posudku ohľadne zistenia ceny vráteného predmetu leasingu bolo potrebné aj z dôvodu neodovzdania všetkých častí uvedeného zariadenia žalovaným. S nárokom na náhradu nákladov spojených s ocenením predmetu leasingu bol žalovaný uzročený už v čase uzavretia leasingovej zmluvy, keďže VZP boli jej neoddeliteľnou súčasťou.

8 Súčasťou fakturácie bol aj nárok na zaplatenie sumy 19,06 eur, ktorú si žalobca uplatnil ako škodu z finančných nákladov v zmysle bodu 4.4.4 f) VZP voči žalovanému, ktorý uvedený nárok namietal ohľadne výšky úrokovej sadzby, ako aj obdobia, za ktoré si ho žalobca uplatnil. Žalobca uvedený nárok odôvodnil tým, že ide o úrok s úrokovou sadzbou 2,56% zo zostatku istiny 1.300,08 eur, počítaný od dátumu predčasného ukončenia leasingu (17.10.2013) do dátumu predaja (14.05.2014). Podľa názoru súdu prvej inštancie, leasingová zmluva a ani VZP bližšie nešpecifikujú, čo možno pod pojmom škody z titulu finančných nákladov rozumieť, resp. čo zahŕňa, ani bližšie nezrejmujú obdobie, za ktoré si môže žalobca uplatniť tento nárok. Z dôvodu nejasnosti tohto ustanovenia VZP, ktoré súd považoval za neplatné v tejto časti v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), súd nemohol následne vyhodnotiť ani výpočet tejto škody zo strany žalobcu. Žalovaný z rovnakých dôvodov nemohol škodu ani predvídať (§ 379 Obch. zák.), pričom ohľadne jednotlivých položiek výpočtu žalobca nepredložil žiaden listinný dôkaz. Z tohto dôvodu súd považoval tento nárok za nepreukázaný, a preto ho zamietol.

9 Posledným nárokom v zmysle fakturácie č. 1130934801 bol nárok žalobcu voči žalovanému na škodu zo zostatku istiny v zmysle bodu 4.4.4 e) VZP v sume 1.300,08 eur, ktorá sa má rovnať rozdielu medzi vstupnou cenou predmetu leasingu a súčtom splátok istiny zahrnutých v splátkach, splatných do ukončenia leasingovej zmluvy. Vstupnú cenu určil žalobca v zmysle kúpnej zmluvy v sume 5.472,- eur a táto je v rovnakej výške uvedená aj v leasingovej zmluve, pričom od nej odpočítal splátky istiny zahrnuté v splátkach splatných do dňa ukončenej leasingovej zmluvy v sume 4.171,92 eur. Rozdiel týchto súm činil uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody v zmysle bodu 4.4.4 e) VZP. Tieto istiny vyplývajú aj z Dohody o platbách nájomného k leasingovej zmluve, z ktorej vyplýva, že leasingový nájomca počas trvania leasingovej zmluvy zaplatí sumu 6.284,81 eur, vrátane DPH, z ktorej sumy predstavuje istina bez DPH sumu 4.171,92 eur, v ktorej je zahrnutá aj zvýšená prvá splátka bez DPH v sume 547,20 eur.

Keďže súd aj napriek námietkam žalovaného mal preukázaný tento nárok žalobcu čo do dôvodu aj výšky [bod 4.4.4 e) VZP], súd tento nárok považoval za preukázaný.

10 Súčasťou finančného vyúčtovania bola aj faktúra žalobcu vystavená žalovanému pod č. 1130934551 zo dňa 19.06.2014 v sume 7,87 eur, ktorá bola vystavená žalobcom z dôvodu predčasného ukončenia zmluvy z titulu zmluvnej pokuty v zmysle bodu 5.1 a) VZP. Žalovaný považoval dohodu podľa tohto bodu leasingovej zmluvy za nedostatočne určitú a tým neplatnú, keďže v ustanovení sa neuvádza, s porušením ktorých konkrétnych zmluvných povinností je spojený vznik nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty. K uvedenému žalobca uviedol, že žalovaný porušil zmluvnú povinnosť vrátiť žalobcovi dlžnú sumu spolu s príslušenstvom za podmienok uvedených v zmluve formou platieb v zmysle Dohody o platbách nájomného. Túto škodu si podľa VZP žalobca mohol uplatniť až do výšky 25% z obstarávacej ceny predmetu leasingu, avšak vyúčtoval ju žalovanému len v sume 7,87 eur. Súd považoval uvedený nárok za nedôvodný, nakoľko žalobcovi síce vznikol nárok na zmluvnú pokutu v zmysle bodu 5.1 a) VZP, dojednanie ktoré súd považoval za platné, avšak žalovaný bol tento nárok povinný zaplatiť na základe písomnej výzvy žalobcu v hodnote, termíne a na účet uvedený vo výzve. Žalobca poukázal na to, že žalovanému výzvu na zaplatenie zmluvnej pokuty nezaslal, avšak za takúto výzvu možno považovať aj samotnú fakturáciu tohto nároku v zmysle faktúry vystavenej žalobcom, z ktorého dôvodu považoval nárok na jej zaplatenie za dôvodný. Po preskúmaní faktúry č. 1130934551 súd zistil, že námietky žalovaného (neurčitosť výzvy) ohľadne dôvodnosti tohto nároku sú oprávnené, pretože vo vyúčtovaní absentuje špecifikácia povinnosti, ktorú možno považovať za hrubé porušenie dohodnutých zmluvných podmienok, na základe ktorého došlo k predčasnému ukončeniu leasingovej zmluvy. Keďže vyúčtovanie zmluvnej pokuty žalovanému zo strany žalobcu je neurčité, súd tento nárok žalobcovi nepriznal.

11 Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal preukázané, že nárok žalobcu v zmysle finančného vyúčtovania a podanej žaloby (po jej čiastočnom späťvzati) je dôvodný v sume 1.463,87 eur, od ktorej je potrebné odpočítať sumu výťažku z predaja predmetu leasingu tretiemu subjektu podľa kúpnej zmluvy zo 14.05.2014, uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou Toyota Motor Slovakia, s.r.o., ktorú položku aj sám žalobca v rámci finančného vyúčtovania uviedol ako položku odpočítateľnú od nároku vyčísleného žalobcom v tomto vyúčtovaní. Z dôvodu zaplatenia dlžných splátok nájomcom v sume 692,57 eur do vyhlásenia rozhodnutia, pre ktorú skutočnosť žalobca vzal žalobu čiastočne späť, súd dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému bol nižší, než výťažok z predaja predmetu leasingu. Z týchto dôvodov žalobu voči žalovanému (po zastavení konania) vo zvyšnej časti zamietol a stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania.

12 O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 41Cob/155/2018-333 z 30. mája 2019 tak, že výrokom I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo konanie zamietnuté, výrokom II. potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania a výrokom III. rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

13 Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento prejednal odvolanie v rozsahu danom ustanovením § 379 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi v zmysle ustanovenia § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie preto potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, nakoľko je vo výroku vecne správny.

14 Odvolací súd uviedol, že predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu, ktorou si žalobca uplatňoval dlžnú sumu z finančného vyúčtovania predčasne ukončenej zmluvy č. LZF/11/30934 v sume 1.476,58 eur s príslušenstvom. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu konštatoval, že tieto nemôžu viesť k záveru o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Keďže v preskúmvanej veci nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil a v podrobnostiach na ne odkázal.

15 Odvolací súd vzhľadom na základnú odvolaciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie svojvoľne

započítal sumu získanú z odpredaja predmetu leasingu s nárokmi, ktoré súd prvej inštancie v rámci súdneho konania vyhodnotil ako dôvodné, avšak tieto nároky mu nepriznal, poukázal na to, že okrem všeobecných náležitostí sa v podaní uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Zo spisu je zrejmé, že žalobca v žalobe uviedol skutkový stav uzavretia leasingovej zmluvy a jej vypovedania a následne len konštatoval, že v súvislosti s predčasným ukončením zmluvy vystavil žalovanému finančné vyúčtovanie predčasne ukončenej zmluvy, kde celkový nedoplatok vyčísil na sumu 1.476,58 eur, ktorú mal žalovaný žalobcovi zaplatiť v lehote do 09.07.2014. Zo žaloby však nevyplýva opísanie skutkového stavu tak, aby bolo z nej zrejmé, v akom rozsahu a na základe ktorých bodov VZP si jednotlivé položky vo finančnom vyúčtovaní uplatnil. Zo žaloby nevyplýva ani tá skutočnosť, že by sumu získanú odpredajom predmetu leasingu započítal na dlh žalovaného (konkrétne aký) a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď v zmysle platne uzavretej leasingovej zmluvy, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú VZP, v konečnom zúčtovaní zohľadnil sumu, ktorú žalobca získal za odpredaj predmetu leasingu. V tejto súvislosti poukázal na to, že žaloba musí obsahovať aj osobitné náležitosti podania, medzi ktoré patrí aj pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov na ich preukázanie. Žalobca teda musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok, na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Ak neuvedie žalobca v žalobe všetky potrebné tvrdenia, nejde o vadu žaloby, pokiaľ v nej opísal aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke. Zároveň zákon výslovne uvádza, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, čo žalobca v danom prípade urobil a po skutkovej stránke vôbec nezhodnotil dôkazy, na ktoré poukázal v žalobe a ktoré k nej priložil. Pokiaľ teda žalobca tvrdí, že on sám už odpočítal sumu, ktorú získal z predaja predmetu leasingu od jeho iných nárokov uplatnených voči žalovanému pred podaním žaloby na súd, táto skutočnosť zo žaloby nevyplýva. Pokiaľ táto skutočnosť vyplýva z priložených listinných dôkazov k žalobe, táto skutočnosť nič nemení na tom, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, pričom nesplnenie povinnosti opísať pravdivé a úplné rozhodujúce skutočnosti vedie k zamietnutiu žaloby. Z týchto dôvodov odvolací súd nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrálne, nakoľko súd zohľadnil zaplatenú sumu za odpredaj predmetu leasingu od oprávnených nárokov žalobcu a žalobu zamietol. Uvedenú námietku odvolateľa odvolací súd považoval za právne irelevantnú.

16 Pokiaľ odvolateľ namieta, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia si odporuje, odvolací súd s tým nesúhlasil. Uviedol, že z napadnutého rozhodnutia je presne zrejmé a je v ňom aj podrobne uvedené ku každej položke vyúčtovania, akým myšlienkovým postupom sa súd prvej inštancie pri rozhodovaní riadil a pokiaľ konštatoval ohľadne niektorých položiek, že nárok žalobcu v tomto prípade vznikol, zrozumiteľne sa vysporiadal so skutočnosťou, prečo v konečnom dôsledku nárok žalobcovi nepriznal.

17 Odvolací súd poukázal ďalej na to, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávou zásadou, pričom Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, teda aj vykonávaní dôkazov. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia. V danom prípade v prvom rade dôkazné bremeno tvrdenia je na žalobcovi, ktorý musí preukázať oprávnenosť ním uplatneného nároku. Už samotným úplným neopísaním rozhodujúcich skutočností a skutkového stavu v žalobe, ktoré je predpokladom unesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu, sa žalobca vystavuje neúspechu.

18 K námietke odvolateľa, že v danom prípade je nutné, nakoľko ide o inominátnu (leasingovú zmluvu), vychádzať z dohody strán konania, ktorá vyplýva z uzavretej zmluvy a VZP, pričom žalovaný neuplatnil žiadne liberačné dôvody, teda nároky zmluvne dohodnuté sú oprávnené, odvolací súd uviedol, že v obchodnoprávných vzťahoch je osoba, ktorej hrozí škoda, povinná, s prihliadnutím na okolnosti prípadu, urobiť opatrenia potrebné na odvrátenie škody alebo na jej zmiernenie podľa § 384 ods. 1 Obch. zák., aj keď táto povinnosť nie je v zmluve dohodnutá, nakoľko ustanovenie § 384 Obch. zák. je kogentným ustanovením, a preto sa zmluvné strany nemôžu od neho odchýliť alebo ho vylúčiť. Súd prvej inštancie teda správne aplikoval dané zákonné ustanovenie, pričom dospel k záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil.

19 Nad rámec uvedeného súdom prvej inštancie odvolací súd doplnil, že z bodu 4.4.3 VZP vyplýva, že pokiaľ leasingová zmluva bude ukončená výpoveďou, je leasingový nájomca povinný vrátiť predmet

leasingu, vrátane dokladov a príslušenstva, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou predmetu leasingu do sídla ČSOB a v termíne určenom ČSOB, pokiaľ ČSOB vo výpovedi neurčí inak. Pokiaľ tak neurobí, ČSOB predmet leasingu leasingovému nájomcovi odoberie i bez predchádzajúceho oznámenia alebo proti jeho vôli podľa dojednaného práva a prístupu v zmysle bodu 1.5.12 VZP. Z uvedeného vyplýva, že bolo povinnosťou žalobcu pri vypovedaní leasingovej zmluvy oznámiť žalovanému termín, dokedy je povinný predmet leasingu žalobcovi sám odovzdať. Z predloženej výpovede však vyplýva, že žalobca takúto lehotu žalovanému neurčil, teda nebol oprávnený využiť služby tretej osoby na odobratie predmetu leasingu skôr, ako si splnil svoju zmluvnú povinnosť.

20 Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

21 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22 Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP videl žalobca v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorý mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa neho spočíva v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k aplikácii § 384 ods. 1 Obch. zák. na daný skutkový stav, kedy odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie oprávnené nároky žalobcu na zaplatenie nárokov súvisiacich s uskladnením odobratého predmetu leasingu zamietol s poukazom na § 384 ods. 1 Obch. zák. Rozhodnutie odvolacieho súdu je navyše prekvapivé, čím bolo porušené právo na predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, ktoré je jedným zo zásadných čiastkových práv spadajúcich do práva na spravodlivý proces. Prekvapivosť súdneho rozhodnutia spočíva v tom, že súd, nerešpektujúc ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít vo veci posúdenia žalobcových nárokov voči žalovanému, vyplývajúcich z leasingovej zmluvy, ich zamietol bez riadneho odôvodnenia. Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie zásadným spôsobom porušili právo žalobcu na zachovanie rovnosti strán pred súdom tým spôsobom, že súd svojvoľne započítal sumu získanú z odpredaja predmetu leasingu s nárokmi, ktoré vyhodnotil ako dôvodné, čím došlo k duplicitnému započítaniu, keďže žalobca pred podaním žaloby sumu získanú z odpredaja predmetu leasingu už započítal na svoje nároky. Odvolací súd na uvedenú námietku žalobcu nereflektoval a uvedeným tvrdením sa odmietol zaoberať s poukazom na to, že žalobca nič také v žalobe netvrdil, pričom ignoroval skutočnosť, že žalobca vo svojom podaní, ktorým reagoval na odpor žalovaného, podrobne uviedol, ako postupoval pri výpočte svojho nároku na zaplatenie uplatnenej sumy. Žalobca vo svojom podaní zo 16.08.2016 (strana 6, posledná veta predposledného odseku) uviedol, že predmetné zariadenie sa mu podarilo odpredať za cenu vyššiu ako určil znalec, a to 1.600,- eur a vzhľadom na uvedené, žalobca svoj nárok voči žalovanému znížil o cenu, za ktorú sa uvedené zariadenie odpredalo. Žalobca teda už v replike podrobne uviedol, ako naložil s výťažkom z odpredaja predmetu leasingu.

23 Dovolateľ uviedol, že v zmysle finančného vyúčtovania predčasne ukončenej leasingovej zmluvy žalovaný mu mal zaplatiť sumu 1.476,58 eur v lehote do 09.07.2014. V priebehu konania žalovaný zaplatil časť uplatneného nároku v sume 692,57 eur, z dôvodu ktorého vzal žalobu v tejto časti späť. Rovnako vzal späť žalobu aj v sumách 12,80 eur (v čase podania žaloby bola táto pohľadávka premĺčaná) a v sume 21,- eur (z dôvodu, že k reálnemu prevzatiu predmetu leasingu došlo až dňa 20.05.2014, a nie dňa 14.05.2014). Súd prvej inštancie rozsudkom z 21.06.2018 rozhodol prvým výrokom tak, že konanie o zaplatenie istiny v časti 692,57 eur zastavil, druhým výrokom rozhodol tak, že konanie vo zvyšku zamietol a zároveň tretím výrokom rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu rozsudkom z 30. mája 2019 tak, že výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo konanie zamietnuté, potvrdil, výrokom II. potvrdil výrok súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania a výrokom III. rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

24 V článku III. dovolania dovolateľ odcitoval časť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v bodoch 35, 36, 37, 40 a 41.

25 Dovolateľ poukázal na to, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom (potvrdením rozhodnutia súdu prvej inštancie) znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Rozhodnutie odvolacieho súdu, rovnako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje znaky arbitrárnosti, pričom odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, pretože sa len okrajovo vysporiadal s námietkami žalobcu v odvolaní a ignoroval vyjadrenia a dôkazy predložené súdu v replike. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd mal síce nárok žalobcu vo výške 1.300,08 eur za preukázaný, avšak tento nárok vo výroku žalobcovi nepriznal, pretože odpočítal od žalobcom uplatňovaného nároku výťažok z predaja predmetu leasingu. Žalobca vo svojom podaní, ktorým reagoval na odpor žalovaného, pritom podrobne uviedol, ako postupoval pri výpočte svojho nároku na zaplatenie uplatnenej sumy. Konkrétne žalobca uviedol, že predmetné zariadenie sa mu podarilo odpredať za cenu vyššiu ako určil znalec, a to 1.600,- eur, a vzhľadom na uvedené žalobca svoj nárok voči žalovanému znížil o cenu, za ktorú sa uvedené zariadenie odpredalo. Z uvedeného preukázateľne vyplýva, že súd pri hodnotení dôkazov ignoroval tvrdenia žalobcu a ním predložené listiny. Je síce pravdou, že žalobca v žalobe podrobne ohľadom vykonaného zápočtu neuvádzal, tieto však v súlade s ustanovením § 167 ods. 3 CSP riadne uviedol vo svojej replike. Skutočnosť, že žalobca uviedol podrobne o vykonanom zápočte až v replike, neumožňuje súdu ignorovať uvedené tvrdenia a dôkazy predložené spolu s replikou, s poukazom na povinnosť pravdivého a úplného opísania rozhodujúcich skutočností v žalobe. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, či tento sa odmietol zaoberať námietkami žalobcu z dôvodu, že neboli uvedené v žalobe alebo z dôvodu, že sa rozhodol ignorovať ostatné vyjadrenia žalobcu, a to najmä tvrdenia obsiahnuté v replike zo 16.08.2016. Vo svojej replike žalobca na námietku uviedol, ako naložil s výťažkom odpredaného predmetu leasingu. Postup súdu, ktorý ignoroval vyjadrenia žalobcu v jeho replike odvolávaním sa na náležitosti žaloby uvedené v § 132 CSP je navyše spôsobený aj nesprávnym výkladom citovaného ustanovenia. Žalobca mal možnosť v súlade s § 167 ods. 3 CSP reagovať na odpor žalovaného a vo svojom vyjadrení uviesť ďalšie skutočnosti a označiť, resp. predložiť dôkazy, pričom žalobca v súlade s uvedeným ustanovením CSP svoje právo vyjadriť sa k odporu žalovaného riadne a včas aj uplatnil.

26 Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ďalej vyplýva, že súd aplikoval ustanovenia § 382, § 384 a § 385 Obch. zák., avšak odvolací súd potvrdil závery vyslovené súdom prvej inštancie už len s poukazom na kogentnosť ustanovenia § 384 ods. 1 Obch. zák. Súdny oboch inštancií sa z nepochopiteľných dôvodov stotožnil s námietkou žalovaného, že žalobca mal predchádzať vzniku škody, a preto mu nemožno priznať nárok za uskladnenie predmetu leasingu. Uvedený výklad § 384 Obch. zák. je absurdný, keďže tým, kto porušil povinnosti vyplývajúce z leasingovej zmluvy, bol žalovaný, a nie žalobca. Žalobca ako leasingový nájomca (správne má byť uvedené prenajímateľ - poznámka dovolacieho súdu) nemá záujem na vlastníctve predmetu leasingu a rovnako nedisponuje vlastnými skladovými priestormi na uskladnenie odobratých predmetov leasingu. V zmysle § 384 ods. 2 Obch. zák. povinná strana má povinnosť nahradiť náklady, ktoré vznikli druhej strane pri plnení povinností podľa odseku 1. Náklady na uskladnenie, ktoré musel žalobca vynaložiť v súvislosti s odobratím predmetu leasingu, predstavujú oprávnené náklady, ktoré svojím účelom a zmyslom zodpovedajú nákladom, ktorými žalobca predchádzal vzniku škody na predmete leasingu. Nie je preto správny názor súdu, ktorý odmietol priznať tieto nároky žalobcovi s poukazom na prevenčnú povinnosť. Práve tieto náklady vynaložené na uskladnenie predmetu leasingu totiž dokazujú, že žalobca si svoju prevenčnú povinnosť splnil, keď predmet leasingu riadne uskladnil a zabezpečil tak, aby nedošlo k jeho strate a znehodnoteniu.

27 K dovolaniu žalobcu zaslal žalovaný stručné vyjadrenie (založené je v spise na č. l. 385-387), v ktorom uviedol, že sa stotožňuje so závermi odvolacieho súdu a navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

28 Dovolanie spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nemu v lehote 10 dní od doručenia výzvy bolo zástupcovi žalovaného doručené dňa 18. októbra 2019 (piatok) a posledným dňom určenej 10-dňovej lehoty tak bol pondelok 28. októbra 2019. Po vrátení spisu súdu prvej inštancie listom dovolacieho súdu z 29.09.2020, tento založil do spisu potvrdenie o odoslaní podania (zažurnalizované je v spise na č. l. 399), z ktorého vyplýva, že žalovaný svoje vyjadrenie k dovolaniu žalobcu odoslal do elektronickej schránky súdu prvej inštancie až dňa 29. októbra 2019, t. j. oneskorene. S poukazom na uvedené dovolací súd neprihliadal na písomné vyjadrenie žalovaného.

29 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas

strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

30 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

31 Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32 Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP namietajúc nedostatočné, arbitrárne, svojvoľné a nepreskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nezaoberal podstatnými námietkami žalobcu, ktoré uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu súd prvej inštancie, čo považoval za porušenie práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že odvolací súd (a rovnako aj súd prvej inštancie) ignoroval podanie žalobcu, ktorým reagoval na odpor žalovaného proti platobnému rozkazu (§ 167 ods. 3 CSP), a v ktorom uviedol, že sa mu podarilo predmet leasingu odpredať za cenu vyššiu ako určil znalec, a to 1.600,- eur, a vzhľadom na uvedené žalobca svoj nárok voči žalovanému znížil o cenu, za ktorú sa predmet leasingu predal. Nesprávnym procesným postupom súdu došlo aj k porušeniu práva na rovnosť účastníkov konania v zmysle článku 6 ods. 1 CSP, ako aj k porušeniu ústavne chránenej rovnosti strán sporu v zmysle čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). Nesúlhlasil ani s výkladom § 384 Obch. zák. zo strany odvolacieho súdu, pretože náklady žalobcu, súvisiace s uskladnením predmetu leasingu, mal súd posudzovať podľa § 384 ods. 2 Obch. zák.

33 Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a pod.

34 Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho konania, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

35 Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom (riadnom alebo mimoriadnom) prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 2004).

36 Dovolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III ÚS 314/2018 z 13.11.2018, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení pod č. 47/2018, ktorého právna veta znie: „Odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku“. V bode 35 odôvodnenia predmetného nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) konštatoval: „...absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným

nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa článku 46 ods. 1 ústavy, i práva podľa článku 6 ods. 1 dohovoru“.

37 Dovolací súd ďalej poukazuje aj na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21.01.2021. V bodoch 38 a 39 odôvodnenia nálezu ÚS SR uviedol: „Pod pojmom procesný postup je podľa názoru ústavného súdu potrebné rozumieť nielen faktický postup súdu, teda to, ako sa spor vedie, ale napr. aj postup súdu pri vykonávaní alebo hodnotení dôkazov (IV. ÚS 557/2020), ktorý má v konečnom dôsledku svoj odraz aj v samotnom odôvodnení rozhodnutia súdu. V zmysle judikatúry EŠLP aj kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Súdne rozhodnutie preto musí byť považované za súčasť procesného postupu súdu“.

38 Obsahové náležitosti odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvej inštancie upravuje § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

39 Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí tiež spĺňať určité obsahové požiadavky vymedzené ustanovením § 393 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal, ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté.

40 Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

41 Podľa ustanovenia § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

42 Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. Aj odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preukázané len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podal zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil/nepodriadil zistený skutkový stav. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 CSP povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať sa s podstatnými (kľúčovými) tvrdeniami uvedenými v odvolaní (sp. zn. III. ÚS 314/2018, sp. zn. II. ÚS 120/2020).

43 Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavkám zákona, konkrétne ustanoveniu druhej vety § 387 ods. 3 CSP, podľa ktorej odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Dovolací súd upriamuje pozornosť aj na výrok I. rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací

súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, v ktorom bolo konanie zamietnuté. Tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie: „Súd vo zvyšku konanie zamietal“. Ide o zmätočný výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol potvrdený I. výrokom rozsudku odvolacieho súdu. Okrem toho, že uvedený výrok je zmätočný, tento nekorešponduje ani s odôvodnením rozhodnutia tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, keďže z odôvodnenia obidvoch rozhodnutí vyplýva, že súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

44 Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca pomerne rozsiahle odvolanie v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/, písm. f/ a písm. h/ CSP. Namietal, že výroková časť rozhodnutia súdu prvej inštancie je v rozpore s jeho odôvodnením o zamietnutí žaloby, ako aj v rozpore s odôvodnením rozhodnutia v časti nároku na náhradu nákladov spojených s vymáhaním splnenia povinnosti žalovaného, keď z výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento nárok žalobcovi nepriznal, hoci v odôvodnení rozhodnutia tento nárok čiastočne priznal. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie aplikoval niekoľko dispozitívnych ustanovení Obchodného zákonníka napriek tomu, že leasingová zmluva tieto otázky upravovala odlišne od zákonnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku. Súdu prvej inštancie vytýkal, že nesprávne postupoval, keď na daný prípad aplikoval § 385 Obch. zák., ktoré je ustanovením dispozitívnym, pričom VZP sa v bode 4.5 od zákonnej úpravy odchyľujú a v rozsahu uvedenom v tomto bode vylučujú aplikáciu ustanovenia § 385 Obch. zák. Keďže k zániku leasingovej zmluvy došlo výpoveďou zo strany žalobcu z dôvodov uvedených v bode 4.4.1 VZP, súd sa vôbec nemal zaoberať otázkou, či žalobca v súlade s § 385 Obch. zák. nevyužil včas možnosť uzavrieť náhradnú zmluvu na účel, na ktorý mala slúžiť zmluva, od ktorej odstúpil, keďže žalobca od zmluvy neodstúpil, ale táto zanikla výpoveďou zo strany žalobcu. Žalobca teda vôbec nemal povinnosť náhradnú zmluvu uzavrieť. Ďalej súdu prvej inštancie vytýkal, že na podklade ustanovenia § 382 Obch. zák. nemohol odoprieť nárok na náhradu škody vyplývajúci žalobcovi z titulu nákladov na uskladnenie predmetu leasingu len s odvolaním sa na toto zákonné ustanovenie, pretože bolo jeho povinnosťou, resp. povinnosťou žalovaného označiť právny predpis, ktorý mal žalobca porušiť. Ďalej namietal svojvoľný výklad ustanovenia § 384 Obch. zák., ktorým zvýhodnil žalovaného ako škodcu pred žalobcom ako poškodeným. Keby žalovaný dodržal svoj záväzok z leasingovej zmluvy a riadne a včas platil splátky, nemusel žalobca pristúpiť k výpovedi zmluvy a odobratiu predmetu leasingu. Poukázal na § 373 Obch. zák., ustanovenie ktoré upravuje objektívnu zodpovednosť. Žalobca ako poškodený preukázal, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu povinností vyplývajúcich mu z leasingovej zmluvy. Tým, že žalovaný neplatil riadne a včas leasingové splátky, musel žalobca pristúpiť k ukončeniu leasingovej zmluvy, čím žalobcovi vznikla škoda. Žalovaný sa mohol zbaviť zodpovednosti za škodu iba v prípade, ak by preukázal existenciu liberačných dôvodov v zmysle § 374 Obch. zák., a nie z iných dôvodov. Je pre neho nepochopiteľné, že súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na náhradu škody z dôvodu, že nepreukázal uskutočnenie opatrení potrebných na odvrátenie škody podľa § 384 Obch. zák., a to za stavu, keď žalovaný ako škodca si nespĺnil notifikačnú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 377 Obch. zák. Pre aplikáciu ustanovenia § 384 Obch. zák. je potrebné preukázať, že poškodený nespĺnil povinnosť vykonať opatrenia na odvrátenie alebo zmiernenie škody. Povinný, teda škodca v takom prípade nenahrádza len tú škodu, ktorá vznikla ako dôsledok porušenia prevenčnej povinnosti. Namietal, že škoda z titulu nákladov na uskladnenie predmetu leasingu nie je škodou skutočnou, ale predstavuje náklady na predchádzanie vzniku škody. Práve tieto náklady, ktoré žalobca vynaložil na uskladnenie predmetu leasingu, dokladajú, že žalobca si plnil riadne svoju prevenčnú povinnosť. V prípade nákladov na uskladnenie predmetu leasingu sa jedná o náklady, ktoré je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi, čo vyplýva aj z bodu 4.4.4 písm. b) VZP. Keďže § 379 Obch. zák. je ustanovením dispozitívnym a bod 5. VZP upravuje rozsah náhrady škody odchyľne od uvedeného zákonného ustanovenia, súd nemal vôbec aplikovať ustanovenie § 379 Obch. zák. a zaoberať sa otázkou predvídateľnosti škody. Navyše, súd prvej inštancie pri aplikácii ustanovenia § 379 Obch. zák. pochybil aj z dôvodu, že v rozpore so znením uvedeného zákonného ustanovenia preniesol dôkazné bremeno na žalobcu. Dôkazné bremeno o tom, že ide o škodu nepredvídateľnú, resp. škodu, ktorá prevyšuje škodu predvídateľnú, je na povinnej strane, ktorá za škodu zodpovedá. Za najzávažnejšie pochybenie súdu prvej inštancie považoval to, že súd svojvoľne odpočítal od žalobou uplatneného nároku 1.476,58 eur výťažok z predaja predmetu leasingu. Poukázal na to, že výťažok z predaja predmetu leasingu odpočítal, resp. započítal na všetky svoje nároky, ktoré evidoval voči žalovanému a na základe tohto zápočtu si žalobou uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 1.476,58 eur. Po čiastočnom späťvzati žaloby a odpočítaní sumy 692,57 eur po podaní

žaloby nárok žalobcu predstavuje potom sumu 750,21 eur.

45 Odvolací súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, t. j. preto, že ho považoval za vecne správne. Z odsekov 36 a 37 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento považoval za základnú odvoláciu námietku žalobcu jeho námietku, že súd prvej inštancie svojvoľne započítal sumu získanú z odpredaja predmetu leasingu s uplatnenými nárokmi, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodné, avšak tieto nároky mu nepriznal. V odseku 36 odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd uvádza, aké náležitosti má mať podanie žalobcu (označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh), pričom zo žaloby nevyplýva opísanie skutkového stavu tak, aby bolo z nej zrejmé, v akom rozsahu a na základe ktorých bodov VZP si jednotlivé položky vo finančnom vyúčtovaní uplatnil, zo žaloby tiež nevyplýva skutočnosť, že by sumu získanú odpredajom predmetu leasingu započítal na dlh žalovaného (konkrétne aký), a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď v zmysle platne uzavretej leasingovej zmluvy, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú VZP, v konečnom zúčtovaní zohľadnil sumu, ktorú žalobca získal za odpredaj predmetu leasingu. Pokiaľ žalobca tvrdil, že on sám už odpočítal sumu, ktorú získal z predaja predmetu leasingu od jeho iných nárokov uplatnených voči žalovanému pred podaním žaloby na súd, táto skutočnosť zo žaloby nevyplýva. Pokiaľ táto skutočnosť vyplýva z priložených listinných dôkazov k žalobe, táto skutočnosť nič nemení na tom, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, pričom nesplnenie povinnosti opísať pravdivé a úplné rozhodujúce skutočnosti vedie k zamietnutiu žaloby. Z týchto dôvodov odvolací súd nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne, nakoľko súd zohľadnil zaplatenú sumu za odpredaj predmetu leasingu od oprávnených nárokov žalobcu s tým, že dospel k záveru, že suma získaná odpredajom predmetu leasingu je vyššia, a preto žalobu zamietol.

46 Podľa ustanovenia § 167 ods. 1 CSP, ak súd neodmietol žalobu podľa § 129 alebo nerozhodol o zastavení konania, doručí žalobu spolu s prílohami žalovanému do vlastných rúk.

47 Spolu s doručením žaloby súd žalovaného vyzve, aby sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne vyjadril, a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (odsek 2 vyššie citovaného ustanovenia).

48 Ak žalovaný uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, alebo súd neurobí iné vhodné opatrenia, súd doručí vyjadrenie žalovaného žalobcovi do vlastných rúk a umožní mu vyjadriť sa v lehote určenej súdom. Žalobca uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súď poučí žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania (odsek 3 vyššie citovaného ustanovenia).

49 Ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, doručí vyjadrenie žalobcu podľa odseku 3 žalovanému do vlastných rúk a umožní mu, aby sa k nemu vyjadril v lehote určenej súdom. Žalovaný uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na svoju obranu; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súď poučí žalovaného o následkoch sudcovskej koncentrácie konania (odsek 4 vyššie citovaného ustanovenia).

50 K ústavným princípom tvoriacim jeden z komponentov práva na spravodlivý proces patrí aj princíp rovnosti zbraní, ktorý znamená, že každej procesnej strane má byť daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť, vrátane dôkazov, a to za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej sa nachádza protistrana. Tento princíp garantuje Listina základných práv a slobôd v článku 37, Ústava Slovenskej republiky v článkoch 46 a 48 a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v článku 6. Explicitne je tento princíp garantovaný aj vnútroštátne, a to najmä na úrovni procesných predpisov. V Civilnom sporovom poriadku sa jedná o článok 6 odsek 1, v zmysle ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie, spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Teda, každá strana musí mať možnosť nielen predložiť argumenty a dôkazy, ktoré považuje za nutné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s dôkazmi a pripomienkami, predloženými súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a následne mať aj možnosť vyjadriť sa k nim.

51 Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie nepovažoval podanie vo veci samej (žalobu) za

podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, v dôsledku čoho nevyzýval žalobcu na jeho doplnenie alebo opravu v zmysle § 129 ods. 1 a 2 CSP. Poukaz odvolacieho súdu na náležitosti žaloby a prípadné jej nedostatky, ako aj výtka odvolacieho súdu, že žalobca opísanie rozhodujúcich skutočností nahradil odkazom na označené dôkazy a „po skutkovej stránke v žalobe dôkazy, na ktoré poukázal, a ktoré ku žalobe priložil, vôbec nezhodnotil“, je nenáležitá, keďže súd prvej inštancie nezistil žiadnu vadu žaloby, a preto jej neúplnosť alebo nezrozumiteľnosť neodstraňoval ani postupom v zmysle § 129 ods. 1 a 2 CSP. Naopak, súd prvej inštancie vo veci vydal dňa 24. júna 2016 platobný rozkaz, ktorý spolu so žalobou doručil žalovanému, ktorý v zmysle poučenia súdu v platobnom rozkaze podal proti nemu odpor, v ktorom neuznal v platobnom rozkaze priznaný nárok z dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení odporu. Následne súd prvej inštancie doručil odpor (vyjadrenie) žalovaného žalobcovi, pričom správne mal súd prvej inštancie postupovať v zmysle ustanovenia § 167 ods. 3 CSP tak, že žalobcovi mal stanoviť lehotu na vyjadrenie sa k odporu (vyjadreniu) žalovaného, keďže práve s vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného je vo vzťahu k žalobcovi spojená koncentrácia konania. Právo na tzv. repliku je procesným právom žalobcu, nie jeho povinnosťou. Rovnako tak je súd povinný následne doručiť vyjadrenie žalobcu žalovanému a umožniť mu, aby sa v súdom určenej lehote k nemu vyjadril. Ide opätovne o procesné oprávnenie žalovaného na dupliku, nie o jeho povinnosť, pričom s tzv. duplikou sú tiež spojené následky spojené s koncentráciou konania vo vzťahu k žalovanému v zmysle ustanovenia § 167 ods. 4 CSP. Napriek tomu, že súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle § 167 ods. 3 a ods. 4 CSP, žalobca zaslal súdu repliku zo dňa 16.08.2016, v ktorej podrobne vysvetlil a odôvodnil žalobou uplatnenú sumu 1.476,58 eur a jednotlivé finančné položky, z ktorých pozostáva. V replike o. i. uviedol, že znalec v znaleckom posudku stanovil minimálnu cenu prístroja, pričom žalobcovi sa predmetné zariadenie podarilo odpredať za cenu vyššiu ako určil znalec, a to 1.600,- eur a vzhľadom na uvedené žalobca svoj nárok voči žalovanému znížil o cenu, za ktorú sa uvedené zariadenie odpredalo. K replike žalobcu zaslal žalovaný svoju dupliku dňa 21.10.2016. Podľa názoru dovolacieho súdu, žalobca v žalobe opísal rozhodujúce skutkové okolnosti, na základe ktorých si uplatnil voči žalovanému nárok zaplatenie sumy 1.476,58 eur s príslušenstvom (opísal ich v článkoch I. až III. žaloby) a ako prílohy pripojil listinné dôkazy, vrátane finančného vyúčtovania z 19.06.2014 (založené je v spise na č. 1. 6). Z finančného vyúčtovania vyplývajú jednotlivé nároky leasingového nájomcu v súvislosti s ukončením zmluvy, ako aj leasingového prenajímateľa, pričom dlžné sumy leasingového nájomcu do ukončenia zmluvy (neuhradené splátky, zmluvné pokuty a úroky z omeškania predstavovali spolu 788,57 eur), nárok prenajímateľa v súvislosti s ukončením zmluvy (faktúra č. 1130934801 a č. 1130934551) predstavoval spolu 2.288,01 eur, teda celkom 3.076,58 eur, od sumy ktorej bol odpočítaný výťažok z predaja (nárok leasingového nájomcu v súvislosti s ukončením zmluvy) 1.600,- eur, v dôsledku čoho celkový nedoplatok predstavoval žalobou uplatnenú sumu 1.476,58 eur.

52 Podľa názoru dovolacieho súdu, žalobca podal pomerne rozsiahle odvolanie, v ktorom spochybňoval správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie, ako aj nesprávne právne posúdenie veci, zmätočnosť výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie zamietnuté, ako aj rozpornosť tohto výroku s odôvodnením rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol žalobu vo zvyšku (čo predstavuje suma 750,21 eur - poznámka dovolacieho súdu, keďže v sume 726,37 eur bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby). Nezrozumiteľnosť, a tým nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie mala vyplývať aj z toho, že súd prvej inštancie považoval niektoré nároky uplatnené žalobcom za dôvodné, pričom v odseku 26 odôvodnenia uviedol, že nárok žalobcu v zmysle finančného vyúčtovania podľa podanej žaloby a jej čiastočnom späťvzati bol dôvodný v sume 1.463,87 eur, od nároku ktorého však bolo potrebné odpočítať sumu výťažku z predaja predmetu leasingu tretiemu subjektu (čo bola suma 1.600,- eur - poznámka dovolacieho súdu) a keďže uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému bol nižší než výťažok z predaja predmetu leasingu, súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Dovolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe čoho mal súd preukázaný nárok v sume 1.463,87 eur, keď po odpočítaní súm 692,57 eur a 33,80 eur (ohľadne ktorých bolo konanie zastavené) z matematického hľadiska mal zostatok predstavovať sumu 750,21 eur. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, v ktorom bolo konanie zamietnuté, potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, a to napriek zmätočnému výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí konania vo zvyšku, ako aj zmätočnému a nepreskúmateľnému odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho rozporu s výrokom rozsudku. Odvolací súd procesne pochybil, keď (rovnako ako súd prvej inštancie) nevzal do úvahy repliku žalobcu zo dňa 16.08.2016, z ktorej vyplýva, že žalobca

svoj nárok voči žalovanému znížil o sumu 1.600,- eur, t. j. o cenu, za ktorú odpredal predmet leasingu novému kupujúcemu. Takýto záver odvolacieho súdu je arbitrárny, pretože nevyplýva z listinných dôkazov. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal ani s ďalšími podstatnými odvolacími námietkami, ktoré žalobca uviedol v odvolaní. Odvolací súd preto zásadným spôsobom porušil vyššie citované kogentné ustanovenie § 387 ods. 3 CSP, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozsudku, a teda aj k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces, vyplývajúceho z článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, čo v posudzovanom prípade zakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. S poukazom na vyššie uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade je daná prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd preto zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 CSP) a keďže rovnakou vadou zmätočnosti je zaťažený aj rozsudok súdu prvej inštancie a nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, ods. 2, § 450 CSP).

53 Z ustanovenia § 455 CSP vyplýva, že ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd nižšej inštancie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní bude postupovať v intenciách právneho názoru vysloveného dovolacím súdom a po riadnom zistení skutkového stavu a jeho právnom posúdení opätovne rozhodne o jednotlivých nárokoch žalobcu, uplatnených titulom dlžnej sumy z finančného vyúčtovania predčasne ukončenej leasingovej zmluvy.

54 Podľa § 453 ods. 3 CSP, o trovách pôvodného konania, ako aj konania dovolacieho rozhodne súd prvej inštancie.

55 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.